

دعا از طریق مزمور ۱۵

آرون ال. گریوت

قوم خدا مدت‌هاست که به سخنان داوود در مزمور ۵۱ به عنوان الگویی برای دعا کردن نگاه می‌کنند، به‌خصوص زمانی که غرق در گناهان شنیع خود به ضد خدای قدوس می‌شویم. مسلماً مزمور با اصطلاحاتی نظیر «زوفا»، «خونریزی» و «قربانی‌های سوختنی» (لازم به ذکر نیست که داوود به وضوح ادعا می‌کند که خدا تنها کسی است که رنجیده می‌شود)، می‌تواند مصدق ناآشنا برای قوم عهد جدید خدا داشته باشد. با این وجود، مزمور ۵۱ راهنمای شگفت‌انگیزی برای دعاهای توبه است. هدف این مقاله این است که نشان دهد مزمور ۵۱ چگونه ما را به توبه هدایت می‌کند.

۱. برای بخشش دعا کنید (مزمور ۱۵: ۱-۹): «رحم فرما»؛ «مرا شست و شو ده»؛ «مرا طاهر کن»؛ «محو کن».

بزرگ‌ترین نیاز ما خداست، بزرگ‌ترین مشکل گناه ماست و تنها راه حل ما بخشش خداوند است. وقتی گناه می‌کنیم، بزرگ‌ترین نیاز ما این نیست که آن را بپوشانیم، توجیه نماییم، یا حتی برای آنکه احساس بهتری داشته باشیم - «درباره‌ی آن درد و دل کنیم». ما نیاز به بخشش داریم. و خداوند کسانی را که با فروتنی نزد او می‌آیند تا به گناه خود اعتراف کنند و طلب آمرزش کنند، سریع می‌بخشد. اما اگر می‌خواهیم رحمت بجوییم، باید وجدانمان جریحه‌دار شود، همانطور که جان کالون می‌گوید: «ما هرگز به طور جدی از خدا درخواست عفو نخواهیم کرد، مگر زمانی که گناهان در ما ترس برانگیزاند.» باید از گناه خود به خوبی آگاه باشیم و زمانی که روح وجدان ما را به درد می‌آورد، فوراً توبه کنیم. سپس، برای بخشش دعا می‌کنیم، نه به این دلیل که خدا نسبت به بخشش بی‌میل است، بلکه چون آگاه هستیم که کاملاً به رحمت خدا وابسته‌ایم. ما توبه نمی‌کنیم. برای کفاره گناه خود ریاضت نمی‌کشیم. گناه خود را نیز نمی‌پوشانیم. مانند داوود، گناه خود را آشکار می‌کنیم و به وعده خدا برای بخشش قوش متکی هستیم. زمانی که در تنگنای پشیمانی هستیم، شاید آرزو کنیم که ای کاش ماشین زمان داشتیم. اگر فقط می‌توانستیم به گذشته برگردیم و آن کار اشتباه را انجام ندهیم. مسیحی عزیز، ما چیز بهتری داریم. وعده‌ای مطمئن داریم، نظیر وعده‌ای که داوود به ناتان داد: «خداوند نیز گناه [ما] را عفو نموده است» (دوم سموئیل ۱۲: ۱۳). پس گناه خود را نام ببرید، به آن اعتراف کنید و برای رحمت دعا کنید.

۲. برای احیای رابطه دعا کنید (مزمور ۱۵: ۱۰-۲۱): «مرا تازه بساز»؛ «مرا از حضور خود مینداز»؛ «به من بازده».

داوود پس از دعای آمرزش، برای احیای رابطه دعا می‌کند. توبه واقعی به دنبال بخشش و احیا، تبدیل و تجدید است. افراد ریاکار و ناراست، برای گناهیانی طلب بخشش می‌کنند که می‌دانند دوباره به آن باز خواهند گشت. گناهکاران توبه کار طالب آمرزش و بازگرداندن لطف خدا و فیض‌های فراوانی هستند که با نجات او همراه است. داوود به دنبال احیا و برگرداندن آن چیزی بود که در اثر گناهش از دست داده بود: دلی پاک، روحی استوار و مشتاق، حضور خدا و روح فیض و شادی. گناه وحشتناک‌ترین و غم

انگیزترین چیز است زیرا خداوند را محزون می‌کند. هنگامی که گناه می‌کنیم و تقاضای بخشش می‌کنیم، بهتر است دعاهای داوود را برای احیا و بازیابی این فیض‌ها در نظر بگیریم. دعا کنید که خدا شما را مایل و آماده‌ی اطاعت کند، قلبی پاک و درستکار به شما عطا کند، شادی نجات خدا را به شما بازگرداند، و از حضور ابدی او آگاه سازد.

۳. برای اطاعت دعا کنید و قربانی‌های روحانی بدهید (مزمور ۵۱: ۱۳-۱۷): «میدادم»: «روح شکسته»: «دل شکسته و کوبیده.»

احیای این فیض‌ها عزم و تلاش جدیدی را پس از اطاعت جدید به وجود می‌آورد (نگاه کنید به پرسش و پاسخ‌ها کوتاه وست‌مینستر ۸۷). ما بخشیده شدیم و به اطاعت جدید بازگردانده شدیم. اگر داوود آمرزش و احیای مورد نظر خود را بیابد، سپاسگزاری خود را به شکل یک اعلامیه ابراز خواهد کرد - مؤده‌ی فیض خدا را که شخصاً به فراوانی تجربه کرده، به دیگران می‌رساند. کالون می‌گوید: «کسانی که با رحمت از سقوط خود نجات یافته‌اند، تحت تاثیر قانون نیکوکاری، دست یاری به سوی برادران خود، دراز خواهند کرد و به طور کلی، کسانی که در فیض خدا هستند، به دلیل اصل دینی، و توجه به جلال الهی، محدود می‌شوند که بخواهند دیگران را نیز در آن مشارکت دهند.» پادشاه نیز ستایش خدا را می‌گوید (مزمور ۵۱: ۱۴-۱۵). در نهایت، به جای قربانی کردن حیوانات، قربانی روحانی می‌دهد. شاید عجیب به نظر برسد، زیرا خداوند نظام قربانی را به‌عنوان راهی برای بخشش گناه فراهم کرده بود. با این حال، داوود چیزی را درک کرد که بسیاری از یهودیان از آن آگاه نبودند. بسیاری از افراد به دنبال این بودند که تحت شریعت و با قربانی کردن حیوانات بر مذبح، بخشش و نجات خداوند بدست آورند. داوود درک کرد که چیزی ندارد که به خداوند دهد تا بخشش بدست آورد، بلکه کاملاً به رحمت و کفاره‌ی موعود خداوند تکیه کرد.

به گفته جان بانیان، داشتن قلب شکسته به معنای «لنگ شدن، ناتوانی و از بین رفتن آن در اثر احساس خشم خدا به دلیل گناه است». روح شکسته روحی توبه‌کار است که «به خاطر گناهی که در حق خدا کرده و آسیبی که به روح رسانده، به شدت اندوهگین و غمگین است» پس روح شکسته و توبه‌کار وضعیت فروتن، غمگین و در انتظار است. برادران و خواهران عزیز، خداوند روح شکسته و قلب پشیمان را خوار نمی‌سازد (مزمور ۵۱: ۱۷). او از آن خشنود است. وقتی این وضعیت را داریم، نشان می‌دهیم که به تدارک نهایی خدا برای گناهمان (هرچقدر هم که دردناک باشد) تکیه می‌کنیم، کار کفاره‌ای خداوند عیسی مسیح. اطاعت از خدا را در خود بیدار سازید و دل خود را به او بسپارید.

۴. برای قوم خدا دعا کنید (مزمور ۱۵: ۸۱-۹۱): «احسان فرما»: «بنا نما.»

تا اینجا داوود برای خود دعا کرده است - برای بخشش، احیا، و عزم برای گام برداشتن در اطاعت و شکرگزاری با قلبی شکسته. در آیه ۱۸، داوود به نیابت از قوم خدا دعا می‌کند - شاید در نگاه اول نتیجه‌ای عجیب در مورد دعای توبه باشد. مطمئناً درخواست داوود برای صهیون بی نظیر است، زیرا او نایب السلطنه خداوند در اسرائیل بود. او به عنوان پادشاه و شبان، مسئول مراقبت و محافظت از قوم خدا بود. گناه او برای قوم اسرائیل داوری و دردسر به بار آورد و تاثیر آن بیش از گناهان دیگر بود. درست است (البته در حد کمتر) که گناه ما به همین شکل در کلیسا اختلال ایجاد می‌کند، به حدی که به دیگران آسیب

می‌رساند، پس ما برای آن گناهان دعا می‌کنیم (و گاهی آن را نزد دیگران اعتراف می‌کنیم). و با توجه به درد و اندوهی که داریم، برای افراد دعا می‌کنیم و تشویقشان می‌کنیم تا در همان دام نیفتند. علاوه بر این، مراقبت از کلیسا را به سر آن، یعنی خداوند عیسی مسیح، می‌سپاریم. ما نمی‌توانیم در نهایت با گناه خود کلیسا را نابود کنیم. همچنین، نمی‌توانیم به تنهایی و با تکیه به تلاش خود کلیسا را بسازیم و رشد دهیم. ما به مسیح اعتماد می‌کنیم که کلیسای خود را بسازد و آن را حفظ کند، دعاهای توبه ما باید کلیسا را مدنظر قرار دهد. اگرچه برخی از گناهان خصوصی هستند، اما هرگز در انزوا گناه نمی‌کنیم. ما اعضای یک بدن هستیم (غلاطیان ۳: ۲۶). بنابراین، ما دعا می‌کنیم که خداوند آن بدی را دور کرده، قومش را حفظ کند، کلیسایش را بنا کند و آنها را در راه‌هایشان کامیاب سازد.

غم و اندوه داوود برای گناهش تنها با این اطمینان مطابقت داشت که که خداوند از رحمت خود به مردم شکسته و پشیمان لذت می‌برد. هنگامی که به خاطر گناه خود گرفتار غم و اندوه شدید، برای بخشش و احیا دعا کنید، تصمیم بگیرید در اطاعت جدید قدم بردارید و برای دیگران دعا کنید تا دچار گناه نشوند. مهمتر از همه، ما نیز مثل داوود که مشتاقانه منتظر کفاره کامل و نهایی خداوند بود، چشمان خود را به پادشاهی دوخته‌ایم که آمده است تا ما را سفیدتر از برف کند. بنابراین، از زانوهای توبه‌کار خود برمی‌خیزیم و پیش‌می‌رویم، همچون کسانی که مطمئن شده‌اند که «خداوند نیز گناه [ما] را عفو نموده است» (دوم سموئیل ۱۲: ۱۳) «به اندازه‌ای که مشرق از مغرب دور است» (مزمور ۱۰۳: ۱۲).

مطمئناً، مزامیر بسیاری وجود دارد که می‌توان از آنها به‌عنوان الگوی دعاهای توبه استفاده کرد. در خصوص اهمیت دعا از طرق مزامیر و راهنمای جامع دعا کردن با مزمور در ساختار کاننی آنها، رجوع کنید به: گوردون ونهام، مزمورنویس احیا گشت: دعا و ستایش با مزمور (ویتون، ایلینویز: کراس‌وی، ۲۰۱۳)

۱. جان کلونین، تفسیر کتاب مزامیر (بلینگهام، واش: لوگوس، ۲۰۱۰)، ۲: ۲۸۴-۸۵

۲. کلونین، تفسیر کتاب مزامیر، ۲: ۳۰۲

۳. آر. سی. اسپرول، پیروی از مسیح (ویتون، ایلینویز: کراس‌وی، ۱۹۹۶) «در اینجا افکار عمیق داوود درک او را از آنچه بسیاری از افراد عهد عتیق نتوانستند درک کنند، آشکار می‌کند - اینکه قربانی در معبد برای گناهکار شایستگی ایجاد نمی‌کند. قربانی‌ها فراتر از خودشان و به قربانی کامل اشاره داشتند. کفاره‌ی کامل توسط بره کامل و بدون عیب تقدیم شد. خون گاو نر و بز گناه را از بین نمی‌برد. خون عیسی این کار را می‌کند. برای بهره‌مندی از کفاره مسیح، برای به دست آوردن آن پوشش، بایستی شکسته و پشیمان به حضور خدا بیاییم. قربانی‌های خدا روح شکسته و قلبی پشیمان است.»

۴. جان بانیان، قربانی قابل قبول (بلینگهام، واش: لوگوس، ۲۰۰۶)، ۱: ۶۹

۵. کلونین به این منحصر به فرد بودن وظیفه‌ی داوود اشاره می‌کند: «او که به تاج و تخت برخاسته بود و در اصل به منظور

پرورش کلیسای خدا مسح شده بود، با رفتار ننگین خود تقریباً نابودی آن را رقم زد. اگرچه او متهم به این گناه است، اما اکنون دعا می‌کند که خداوند با رحمت رایگان خود آن را بازگرداند.» تفسیر کتاب مزمو ۲:۳۰۷.

کشیش **آرون ال. گریوت**، (*AaronGarriott@*) سردبیر مجله‌ی تیبل‌تاک و استاد کمکی در دانشگاه Reformation Bible College و یکی از رهبران کلیسای پرزبیتری (PCA) در آمریکا می‌باشد.

این مقاله در وبسایت لیگونیئر منتشر شده است.